

*Живим і мертвим друзям моїм,
з якими починав я фронтову дорогу
на Лютізькому плацдармі під Києвом
у жовтні сорок третього року.*

«Дніпро... мости... О, як чудово!
Ти тільки глянь, ти подивись...»
А я поглянув — і раптово,
Немов укопаний, спинивсь.

А я побачив переправу,
Однополчан своїх, себе...
І стала враз вода іржава,
Багряним — небо голубе.

І до грудей під вибух-спалах
Долоню враз притиснув я, —
Щоб не намокла, не пропала
Єдина пам'ятка твоя...

Із циклу «Рядки з плацдарму»

1967—1969

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.